

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Ran de la guerra del 1914 el capitalisme ha perdut Rússia, la sisena part de la superfície de la Terra.
De la guerra nova que el capitalisme està incubant en sorgirà el Socialisme, estès de pol a pol.

Editorials

El Partit Socialista de Catalunya

L'annunci dels treballs preliminars per a la constitució d'aquest partit ha produït molt bon efecte en un gran sector de la classe obrera de Catalunya. Això vol dir que la idea que inspira els homes dirigents dels organismes que intenten de fusionar-se és bona i que respon als desigs, més o menys vagues i més o menys incoherents, que senten avui la majoria dels treballadors perquè es vagin acabant la dispersió i inconnexió que fins ara havia estat la tònica en l'actuació dels grups i partits marxistes que es movien dins el marc de la nostra política.

Es clar que l'ideal fóra de conseguir la unificació total del proletariat en un sol partit polític de classe. Ara com ara, però, les circumstàncies no són encara prou propícies per arribar a aquest resultat. Tenim, de totes maneres, l'esperança que en un futur més o menys immediat aquest resultat s'haurà convertit en una realitat. Cal, doncs, procedir per etapes progressives, acostant moment les forces més afins i la separació de les quals obeixi a discrepàncies menys profundes. Aquest és el punt de vista que defensarem els nostres delegats en les converses tingudes amb altres partits marxistes de Catalunya amb la finalitat de crear un partit marxista únic. (I per cert, fent una digressió, ens cal dir lleialment que aquestes converses foren degudes a la iniciativa dels companys del Partit Català Proletari, i no pas, com ha afirmat algú, a la iniciativa d'una altra organització política obrera, el líder de la qual ha tingut sempre una certa tendència a atribuir-se mèrits que corresponen a d'altres.) Aleshores, com diem, els punts de vista sustentats pels nostres representants foren combatuts per una fracció dels delegats que participaven en les esmentades converses. La realitat, més forta que no pas l'otus de les elucubracions de certs personatges que es creuen tenir la veritat a la butxaca, s'ha imposat, i els fets són que, pel moment, les intel·ligències i acords de fusió tenen un caire parcial entre aquelles forces afins de que parlàvem.

I, val la pena que no ens fem il·lusions, serà perdre el temps i malbaratar energies el fer campanyes — que nosaltres volem creure desinteressades i de bona fe — a base de consignes i mots d'ordre i tòpics que no responen a les condicions objectives del moment present i que, en darrer terme, fan l'efecte d'un pur verbalisme i una pura protecció revolucionària sense cap mena d'eficàcia pràctica. Els que adopten aquestes actituds potser s'enganyen ells mateixos o potser empen aquests recuses per amagar llur pròpia impuència o per ocultar, a base d'enlluernar la classe treballadora, una aridesa de concepcions i de pensament que els posaria en evidència.

Som ambiciosos, no ho hem pas de negar. Per això aspirem a la creació d'una organització política obrera que englobi en els seus rengles la majoria, i si pot ésser la totalitat, del proletariat que viu a Catalunya. Heus aquí perquè hem arribat, sacrificant punts d'albir particulars que no afecten els nostres principis bàsics, a una entesa inicial amb els companys del Partit Català Proletari. Estem segurs que aquesta entesa cristal·litzarà una penetració absoluta i una fusió en un partit més ampli i més vigorós.

Els resultats obtinguts fins ara ens fan ésser optimistes i ens fan esperar que no trigarem gaire a assolir els objectius que en aquest respecte ens hem proposat.

Ran d'un concurs

Ja hem exposat tots els preceptes reglamentaris avui vigents que donen el dret indiscutible a tots els actuals secretaris de Jursats Mixtos a ésser incorporats a llurs places amb caràcter de permanència. Però si les lleis actuals no són respectades, mal podran ésser-ho les que ja estan dictades i que manquen uns dies per a l'entrada en vigor. Ens referim, naturalment, a la novíssima llei de Bases reformant la del 27 de novembre del 1931 — coneguda vulgarment per llei de Jursats Mixtos —.

En aquesta nova llei hem disposat d'una manera ben terminant que són inamovibles i confirmats en llurs places, els secretaris de Jursats Mixtos que hagin estat nomenats per mitjà de concurs, i també tots aquells que sense comptar amb aquest requisit, tinguin el títol de graduat de l'Escola Social.

Ara bé. En convocar el concurs el senyor gestor de Treball ho feia basant-se en les O.O.M.M. de 6 de juny del 1932, 29 de juliol del 1933 i la del 24 de maig darrer. Això, però, no es respectava en convocar a l'esmentat concurs determinades places de secretaris, perquè hom prescindia del Decret de 14 de juliol del 1934 i O. M. de 19 de gener del 1935. Ordres i Decrets que reconeixien un dret als actuals secretaris, la qual cosa no s'ha respectat. Es respectarà, almenys, la Base VI de la novíssima llei? Es un xic difícil fer conjectures.

Però aquesta forma d'actuar no és acceptable per un poble mitjanament civilitzat. Nosaltres som respectuosos amb les lleis. En discutir-les posem tot el caliu defensat allò que és adient al nostre credo po-

Aquestes hores fa vint-i-un anys que allò que hi ha de fals, de contradictori i d'antirracional en l'economia capitalista desfermà el canatge de la Guerra del 1914.

Jean Jaurès
Vladimir Iliç
Karl Liebknecht
Rosa Luxemburg
El pobre soldat
que el pànic o la
consciència de classe
convertí en cirarda
a la pàtria burgesa

Ells solament mereixen la nostra atenció i el nostre fervorós record de socialistes (RUBIÓ, 1933)

Davant la rapacitat i la fam dels fabricants de canons aquest simple episodi podria convertir-se en l'esperma que encengués altra vegada Europa.

Alerta, treballadors! Solament nosaltres, si ens mobilitem, som la garantia efectiva de la pau.

lític, però un cop feta l'acceptem esperant un millor temps per tal de renovar-la amb el consegüent enriquiment al nostre ideal.

No trigarem molt a saber-ho. Ja ha començat a aplicar-se la llei de Bases malgrat que manquen uns dies per a la seva entrada en vigor. Fou publicada en la Gaceta de Madrid el dia 17, i ja s'ha donat Ordre del Ministeri de Treball, Sanitat i Previsió per tal que els vice-presidents dels Jursats convoquin les dues representacions — patronal i obrera — per tal que ratifiquin llur confiança en el president actual a l'efecte de l'expedient que s'ha d'incoar envers la tasca realitzada per aquests senyors. Reunió que serà presidida pels esmentats vice-presidents amb l'absència dels presidents per tal que llur presència no coaccioni l'ànim dels reunits.

Això és una cosa ben feta. Recordem ara «aquella famosa ordre de Largo Caballero, demanant el nomenament de presidents de tots els Jursats mixtos d'Espanya, per les dues representacions, la patronal i l'obrera», si bé ara hi ha una petita diferència i és que ara el ministre es tria entre els proposats pels respectius Jursats els que cregui que s'ho mereixin per llur actuació.

Res més per ara i esperem que el senyor gestor de Treball farà les coses com li mani la llei.

Una pàgina de Jaurès

Unicament el Socialisme donarà a la Declaració dels Drets de l'Home tot el seu sentit i realitzarà el dret humà.

El dret revolucionari burgès va alliberar la personalitat humana de moltes traves; però en obligar les noves generacions a pagar un rēdit al capital acumulat per les generacions anteriors, i en deixar percebre aquest rēdit, ha hipotecat la personalitat humana a benefici del passat i a profit d'una classe.

Nosaltres, pel contrari, pretenem que els mitjans de producció i de riquesa acumulats per la humanitat han d'estar a la disposició de totes les activitats humanes i les ha d'alliberar. Segons nosaltres, tot home té, des d'ara, un dret sobre els mitjans de vida que ha creat la humanitat. No és, doncs, el que arriba al món, una persona humana tota feble i tota nua, exposada a totes les opressions i a totes les explotacions. És una persona que té la força d'un dret i que pot reivindicar, per a son complet desenvolupament, el lliure ús dels mitjans de treball acumulats per l'esforç humà.

Tot individu humà té dret a la seva completa creixença. Té, doncs, el dret d'exigir de la humanitat tot el que pugui secundar el seu esforç. Té el dret de treballar, de produir, de crear, sense que cap categoria d'homes sotmeti el seu treball a una usura o a un jou. I com que la col·lectivitat no pot assegurar el dret de l'individu, d'altra manera que posant a la seva disposició els mitjans de produir, cal que la mateixa col·lectivitat tingui, sobre els mitjans de producció, un dret sobirà de propietat.

JOAN JAURES

Copiem de «La Humanitat»:

El Carnet Electoral i la Cédula Personal

«Fem avinent als treballadors de Catalunya, d'ambdós sexes, que segons disposicions del Govern General, s'obri el període de cèdules el dia 22 del present juliol i que fins el 3 de setembre proper.

Ens fem ressò d'aquesta disposició governativa, per tal com és indispensable la cédula personal per a proveir-se del carnet electoral, el qual no serà lliurat sense la prèvia presentació de la cédula.

Ja confiem que els parats —40.000 a Barcelona— no es preocuparan d'adquirir la cédula. I en canvi, costós el que costa, tots els parats i els que treballen, dones i homes, han de procurar-se la cédula personal i després fer-se lliurar el carnet electoral.

No s'ha de perdre un moment. Cal que tot treballador es preocupi de recordar als amics el seu deure i preocupar-se dels familiars.

Amb optimisme i pensant en el triomf que ens ha de lliurar del govern de les dretes.»

El llibre del company Comorera «L'AVI»

Esperem d'un moment a l'altre el pròleg de Ventura Gassol a qui ja li ha estat permès de llegir les galeries que li havien estat tramesses.

Creiem que la setmana que ve podrem començar el tiratge i el llibre serà publicat amb tota rapidesa.

Ja hem rebut bon nombre de demandes d'exemplars. La setmana que ve començarem a publicar la llista d'aquestes demandes amb les inicials dels subscriptors la població on viuen i l'import rebut.

A precés de molts amics i companys, particularment de mestres, farem una edició enquadernada en cartó al preu de 6 pessetes; de manera que en fer les demandes preguem de fixar l'atenció sobre l'edició que es desitgi:

En rústica 5 ptes. l'exemplar
Enquadernat 6 »
Totes les demandes rebudes fins avui les servirem d'exemplars enquadernats.

Ompliu i trametu a la redacció de JUSTICIA SOCIAL, Pelayo, 10, primer, Barcelona, el butlletí següent:

L'infrascrit

domiciliat a carrer

núm., pis prega la tramesa d'..... exemplars de «L'Avi» i

envia per gir postal (o en la forma que sigui)

l'import de pessetes

(signatura)

La moral política en el Socialisme

Fa uns dies que la premsa diària donava compte que l'alcalde de Bilbao havia dimitit i, junt amb ell ho havia fet també un regidor, de filiació radical i de nomenament governatiu tots dos.

Fins aquí, res; fruita del temps. El que destaca és que la dimissió es devia a discrepàncies en el si del partit radical sobre la manera d'administrar de l'alcalde, el qual a la vegada es defensava, si és que això és defensar-se, dient que la conducta d'altres regidors radicals d'aquell Ajuntament la considerava poc regular.

No tots els partits polítics estan en condicions de poder exigir una rigidesa de conducta a llurs afiliats, ocupin o no llocs de càrrec públic.

Per exigir rigidesa de conducta als afiliats a un partit, que és el que li dona to de serietat, cal que el partit estigui constituït des de la seva base amb una disciplina veritat que sigui compatible amb una democràcia interna que no sigui una ficció, i que els seus components pensin que al partit no han d'anar-hi a cercar res que no sigui en benefici col·lectiu i si que tenen el deure d'aportar-hi tots els esforços possibles pensant solament en els ideals, tant si es veu proper com llunyà llur triomf.

Tot això és demanar molt als partits burgesos en general. Són els partits socialistes d'arreu del món els que poden vantar-se de trobar-se en aquelles condicions.

Tant és així que en l'època anomenada del bienni quan per part del partit radical, precisament, s'atacava l'honorabilitat dels homes del Socialisme, un adversari nostre — Ossorio i Gallardo — deia que atacar al partit socialista en la seva honorabilitat era atacar-lo en la seva part més invulnerable.

L'exemple d'austeritat que fou Pau Iglesias continua essent la guia dels seus deixebles.

Pot succeir que un afiliat als nostres organismes polítics, mentre no passa d'ésser un dels tants afiliats, o sigui que es troba en el cas de no haver de fer altra cosa que col·locar, assistir a les assemblees del partit, votar en les lluites electorals o bé anar-hi d'interventor o apoderat, pot succeir — diem — que no hi hagi ocasió que surtin al descobert les seves possibles flaqueces.

Però si l'afiliat és designat per anar a ocupar un càrrec públic, regidor o diputat, difícilment, llavors, les flaqueces que pugui tenir podran ésser dissimulades.

La disciplina i el bon nom dels ideals socialistes exigeixen de llurs representants a les corporacions pú-

bliques una gran constància en el compliment del càrrec, una honorabilitat que no pugui veure's entelada ni per propis ni per estranys; si el partit es troba en el cas forçós d'haver d'enviar a aquell càrrec públic companys que no estiguin preparats intel·lectualment, tant com seria de desitjar, el designat ha d'esforçar-se fins al sacrifici, per tal de captar-se el coneixement d'aquelles matèries que per raó del càrrec pel qual ha estat elegit es posen a la seva deliberació. I en tots aquells afers greus que se li presentin, mai no tirareu enera si això hagués de representar una minva del prestigi de la representació socialista que ostenta. I mai no consideri cosa pròpia l'acta de regidor o de diputat, ja que l'acta correspon al partit.

Quan l'afiliat és posat en aquestes proves, és quan les seves virtuts com així els seus defectes, són posats al descobert.

Activitat, honorabilitat, capacitat, esperit de disciplina, valentia moral i esperit de sacrifici són posats a prova.

Com sigui que és una norma molt de socialista la més estreta fiscalització de l'actuació dels seus representants, és per això que en fer carrera els aristòcrates que tenen les nostres rengleres no hi poden per desig suprem l'ocupació del càrrec públic.

La prova a que se'ls sotmet és massa dura per a ells, i aviat es troben emredats entre l'essència xarxa de la rigidesa de conducta que, junt amb les idees, és el que més alt valorem els socialistes.

Si bé les rengleres socialistes tampoc no estan del tot exemptes del perill de certes infiltracions molestes, la fiscalització i la disciplina, que tenen carta de naturalesa entre nosaltres, tallen sempre en els seus inicis els efectes deplorables que podrien causar conductes no gens recomanables.

Es per això que el cas de Bilbao que esmentem al començament, que no és isolat tractant-se de partits burgesos, els nostres adversaris no el troben mai com a cosa que succeeix en les fileres socialistes, si no és que facin ús de la calúmnia.

Si no poden ésser admesos manaments a la disciplina i a la moral socialista a un afiliat, molt menys ha d'ésser-ho quan aquest ocupa un càrrec públic.

Si no fos pel propi valor de la doctrina ho seria per l'austeritat i la disciplina del partit socialista allò que els distingiria de tots els altres.

ARTUR PUIGVERT
Mataró.

PER UNA CENTRAL SINDICAL

Determinada de manera succinta la preparació indispensable que, tant en l'ordre col·lectiu com individual, necessita una organització obrera com la U. G. S. O. per a desenrotllar una actuació eficaç, estudiarem com entenem nosaltres l'actuació enfront de la burgesia per la defensa dels nostres drets i l'atac als seus privilegis, o dit en termes més concrets, la tàctica a emprar per a l'obtenció dels nostres objectius.

La tàctica! Que n'ha costat de sacrificis, de fam i de sang la tàctica a Catalunya. Potser no trobaríem un altre poble que hagués després tan fàcilment en aquest sentit la quantitat d'energia i vitalitat que el nostre per a obtenir resultats tan minsos. És que tenim una fórmula de lluita única, exclusiva i invariable: la acció directa. L'aplicàvem per tot, era una mena d'enguent amarillo.

Que ens acomiadaven un company: l'acció directa; que calia plantejar reivindicacions a la classe patronal: l'acció directa; que era necessari pressionar els poders públics per a l'obtenció d'una qüestió determinada: l'acció directa també servia. Per a nosaltres era una mena de Mare de Déu de Lourdes o de Dr. Asuero, no vèiem ben bé que ens tocava i com ens guaria, però teníem el ferm convenciment que obtenia tot el que els altres procediments no podien. I tan senzilla que era! Consistia en tots els cassos a llançar la gent al carrer i resistir-se en vaga fins que la burgesia o l'Estat haguessin cedit, i per entretenir l'angoixa i la fam i aturar les desercions anar fent un seguit de discursos de frases truculents i poca-soltes.

L'acció a base múltiple? De cap manera! Això es deixava per als «adormiders», per als «gossos de la burgesia»; no és que sabèssim ben bé el que era, però en teníem prou amb saber que era la tàctica que empraven els... «socialeros»; i moltes vegades acabàvem dient; «polític!», com si diguéssim una interjecció o llançéssim una escopinada al sostre de l'inconscient que ens ho insinuava.

I després de tot, quan avui podem contemplar amb claredat que sols l'acció del temps proporciona, que la jornada de vuit hores, la subvenció vitalícia a la vidua o fills en cas d'accident mortal en el treball, la humanització del treball de la dona i el noi, les vacances anuals, i tantes altres conquestes que podríem enumerar, cap no es deu a l'acció directa. I no s'hi val a dir com alguns, que sense l'agitació prèvia que produïa en les consciències l'acció directa, aquestes millores no les hauria conquerit l'acció múltiple, perquè a part que la declaració és la negació de l'eficàcia omnimoda que es volia concedir a l'acció directa, nosaltres diem que en aquest sentit, la intrangüència patronal i el sistema d'exploració capitalista també hi han influït.

I no és pas que nosaltres vulguem negar tota eficàcia a l'acció directa; el que nosaltres volem dir, perquè no creiem en miracles ni divins, ni sindicals, que no sols no servia per a tot, sinó que per a certes coses era i és completament inoperant, que no hi ha cap persona amb fonaments racionals que prèviament pugui dir: nosaltres per a resoldre totes les nostres qüestions, siguin de l'ordre que es vulgui i el lloc i les circumstàncies en que s'originin i es desenrotllin, emprendre invariablement aquest procediment menyspreant per endavant tots els altres.

L'acció directa potia tenir la seva eficàcia quan el Sindicat sols se l'interpretava com un organisme apte per a l'obtenció de millores immediates i el sistema de producció capitalista no havia entrat encara en la fase de l'industrialisme actual. Avui que el sistema de producció capitalista és a base d'empreses on el capital és representat per Junts o Consells d'uns senyors que poden no tenir cap coneixement de la indústria que ex-

ploten, que al mateix temps intervenen amb els seus capitals en altres empreses que no tenen res a veure una amb l'altra, que la persona que representa als empresaris i fa de patró moltes vegades és un altre assalariat de més categoria, però que si no serveix els interessos de l'empresa el poden acomiadar potser amb diferents procediments, però igual en el fons com poden acomiadar un peó, avui les vagues de caràcter econòmic no es poden plantejar confiant solament en l'eficàcia de la resistència passiva del proletariat i si és així ja es pot comprendre les dificultats que això representa i la impossibilitat de mantenir permanentment una actitud de tensió violenta. Nosaltres reconeixem que va haver-hi un temps que l'acció directa va contribuir efectivament a crear la consciència de classe del proletariat, a enfortir l'esperit de lluita dels militants, a valorar prèviament l'esforç necessari per a l'obtenció d'una millora, però amb l'evolució econòmica d'avui, amb les orientacions més conscients del proletariat, i amb els altres mitjans que tenim, abans no ens llancem a la vaga, cal emprar tots els altres procediments de lluita que ens puguin conduir al fi preconcebut amb menys sacrificis.

Si veiem que el problema el podem resoldre en els organismes que tenen el deure de vetllar pel compliment del dret obrer, tenim l'obligació d'anar-hi. I no s'hi val a fer escarafalls davant aquesta opinió nostra, car nosaltres encara volem dir més, i és que cada dia es farà més ostensible la convergència que l'acció sindical és completament amb l'acció política, cosa per això, que avui afortunadament només neguen hipòcritament uns quants anarquistes que corren per aci i l'Il·lustre sindicalista senyor Cambó.

Això no vol dir que els sindicats hagin de confondre llur acció amb la d'un partit polític; cal afirmar la necessitat de la diferenciació de funcions, car d'una confusió en aquest sentit, tant perjudicats en sortirien els organismes polítics com els sindicals. Per altra banda, els treballadors que viuen d'un salari tenen per aquest sol fet prou títols per a poder estar afiliats en llur sindicat respecte i igualtat de drets i deures, i no hi ha res que permeti junyir-los per força a un moviment polític determinat. La confiança s'ha de guanyar, no s'imposa, única forma permisible de convergència en una democràcia sindical entre homes de diverses tendències.

El que resulta innegable és que si en un moment determinat el sindicat ha de recolar la seva actuació en un partit polític, és més propi que ho faci en un partit de classe obrera, que no pas en el partit lerrouxista, per exemple, que és allò que hem vist aci algunes vegades. I si per circumstàncies adverses els seus militants necessiten l'assistència d'homes investits d'atributs especials, trobaran un ajut més sincer en els afiliats als partits polítics obrers que no pas en aquests francitadors que no volen sotmetre's al control de ningú, per a poder fer sempre així el que els dona la gana i amb llur xerrameca aparentment avançada i desinteressada amagar llurs veritables instints i exagerades ànsies de lucre que no trobarien enlloc més satisfets amb tanta facilitat.

Heus açí dit amb tota claredat com pensa moure's la U. G. S. O.; hem dit sense eufemismes, primer per qüestió de temperament, després perquè volem distingir-nos en una cosa que ha d'ésser molt salubre a la classe obrera: parlar clar. Hem fet la declaració franca dels nostres projectes en l'ordre tàctic, perquè creiem que, per a ésser lleials amb els altres, hem de començar essent sincers amb nosaltres mateixos.

J. FRONJOSA

Unes paraules definitives

Les vaig sentir fa uns dies, en haver-se acabat una conferència que una dama, amb paraula autoritzada, acabava de donar sobre el tema «El treball a domicili, problema social i econòmic». Un dels membres de la Societat d'Estudis Econòmics que havia organitzat l'esmentada conferència, en felicitar la conferenciant com el bon desenvolupament del tema mereixia, concolou: «Heu estat magníficament bé, però tot és inútil. És un mal molt profund que no té remei. Mentre a Madrid paguin 15 cèntims per «cosir un arbre de camisa i a la província d'Alacant hi hagi uns patrons que paguin 12 pessetes setmanals per un determinat treball que es fa a domicili, deixant la màquina a la treballadora, amb el ben entès que si per causes determinades, com ara feines del camp, sega, collita, malaltia, aquesta treballadora deixa una setmana de treballar allò estipulat, el patró se li cobra el lloguer de la màquina i que voleu que fem nosaltres açí? És un mal molt profund que no té remei.»

La conferenciant, presidenta de la Federació Sindical d'Obreres, havia tractat el tema amb la competència que la seva situació de contacte amb obres de l'agulla, li permetia i, cal dir-ho en honor a la veritat, malgrat que estigui al cap d'una organització de treballadors que no veuen els interessos de treball com els veiem els socialistes, havia exposat el mal en tota la seva cruïssa, donant entre altres consells atinats, el millor que en l'actual organització econòmica es pot donar. «El treball a domicili, havia dit, va tot contra l'obrera. Tot el benefici del patró és fet sobre la mà d'obra, car el patró s'estalvia local, llum i màquines, mentre que l'obrera no gaudeix de cap dels beneficis de la legislació del Treball, i no li queda ni el recurs d'associar-se per les dificultats que la dispersió d'aquest treball comporta. Per tant l'obrera ha d'emprar aquest mitjà de salari només quan circumstàncies ineludibles la hi obliguen, mai, però, com a principi, perquè no sols va contra els propis interessos, sinó contra els interessos de les seves companyes i contra tots els interessos del treball.» Als patrons, en brevíssimes paraules havia parlat de caritat i de justícia, però la qualificació de residu vergonyant de l'especialista capitalista, amb la qual havia anomenat el treball a domicili, era prou crua i vibrant perquè poguem tenir confiança en l'afany d'ésser just i sincera que animava la conferenciant. En aquells moments, per damunt de tot, sentia i parlava en dona que esfeia seu tot aquell abisme de misèria i explotació que és el treball femení a domicili, i el to càlid d'humanitat i compassió que vibrava en les seves paraules fou segurament el que arrencà de llavis d'un patró en el local del Foment del Treball Nacional, aquelles paraules que fluïren espontànies i justes amb tot definitiu de sentència: «Es un mal molt profund que no té remei.»

I aquelles paraules definitives se'ns han fet vives aquests dies en que unes d'aquelles malures del cos social que de més a prop afecten la dona s'han posat al nu. «Es un mal molt profund que no té remei», ha fluït dels nostres llavis en reflexionar sobre l'abast del decret que abolix la reglamentació de la prostitució i que declara fora de la llei el seu exercici. I ha fluït també en considerar el problema hospitalari tan lluny d'ésser resolt a casa nostra. Les hem repetides i les hem completades.

Si la misèria vergonyant del treball femení a domicili és un mal molt profund que no té remei en la nostra actual organització econòmica. Mentre el treball sigui una mercaderia en la qual no es tingui en compte els drets a la vida i als beneficis de la civilització

del factor humà que l'executa, serà un mal sense remei.

La nafra purulenta de la prostitució reglamentada que sanciona i legalitza una doble moral, i impedeix el floriment d'una moral única, veritable; la doble injustícia social que la reglamentació representa pel fet de no recaure més que damunt del proletariat de la prostitució, l'únic justificable, és un mal que no té remei perquè en l'organització econòmica actual i amb la falsa moral damunt la qual s'assenta la nostra societat, la supressió de la reglamentació porta com a conseqüència la declaració d'il·legalitat de la prostitució com a mitjà de vida, duu les proletàries del mercat sexual a un dilema tràgic: morir lentament depauperades pels jornals de sang del treball a domicili o anar-se a podrir a les presons com a delinqüents de dret comú. La reglamentació de la prostitució és una injustícia: la prostitució fora de la llei, presó oberta a milers de dones pobres, és una ignomínia. Aquesta nafra social purulenta és un mal que no té remei.

I el desvaliment de la malaltia i de la vellesa, que la nostra societat tan brillant, tan refinada i progressiva, no ha sabut encara ni guarir, ni remeiar, és també un mal que no té remei en la nostra organització econòmica, amb les seves falses bases morals, amb el seu concepte de família que, essent limitat a l'únic contingut de propietat, no permet l'existència d'una solidaritat familiar sinó a aquells que posseeixen, mentre que els que han de viure d'un estret salari de treballador no poden pensar a subvenir i les necessitats de llurs malalts i llurs vells. Mentre la Societat no prengui consciència que deu atendre els seus malalts i vells, no com a caritat, no com a assistència, sinó com a compliment d'uns deures socials enfront d'uns drets humans, o bé posar els seus membres vàlids en condició que cada família pugui atendre els seus, direm del problema hospitalari, avui tan agut a Barcelona, allò que hem dit de la prostitució i del treball femení a domicili: Es un mal molt profund que no té remei.

I mentre la tràgica evidència ens fa repetir les paraules definitives com un ritornello, pensem i que més serà necessari perquè les dones es donin compte que no podem de cap manera estar conformes amb l'ordre social que tenim?

MARIA PI DE FOLCH

Per JUSTICIA SOCIAL!!

Ja sou socis protectors de JUSTICIA SOCIAL?
Cal que tots els afiliats contribueixin en la mesura que puguin a la tasca d'expansió del nostre setmanari.
La unió fa la força.
Molt pocs fan un molt.
Hem de fer que JUSTICIA SOCIAL sigui portada a tots els indrets de Catalunya.
L'han de rebre els afiliats, els amics i els simpatitzants. Cal que es trobi a tots els llocs de reunió d'homes o de dones on pugui desenvolupar i captar adeptes.
Una pesseta de subscripció mensual ens permet de distribuir dos exemplars.
Cinc pessetes mensuals permeten repartir deu exemplars.
Gràcies a les primeres subscripcions rebudes ens ha calgut ja augmentar el tiratge.
Però aquest augment ha d'ésser una cosa indefinida.
Subscriu-vos com a protectors de JUSTICIA SOCIAL.

JUSTICIA SOCIAL
EPOCA IV - NUM. 18
BARCELONA
3 d'agost del 1935

PREU:
20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	250
Semestre	500
Any	1000

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª
BARCELONA

Poc val allò que res no costa

Tot el que té alguna valor, tot el que té algun mèrit o que compta per a alguna cosa positiva, tot costa es- forç, i sovint no pas petit tantament.

en terreny dominat per aquell enemic, que compta amb el poder de la pròpia dominació que exerceix, heus ací com per batre'l cal una vocació de sacrifici incommen- surable, junt amb una tenacitat a tota prova i una perseverança que no conegui la fatiga ni el defallim- ent.

Els químics que en el laboratori de la Societat han treballat amb constància fins a escriure la fórmula sal- vadora, ja els hem tinguts. Engels i Marx, ajudats d'altres savis que com ells ens són prou coneeguts, ens han llegat el codi meravellós que llurs seguidors hem de propagar fins que, amb la perfecció reclama- da pels temps que d'ençà de la seva redacció s'han es- devingut, pugem instaurar-lo d'una manera total i resoluta.

Algun país ha començat ja la prova, amb resultats força positius. Precisament aquell país on la Llibertat era francament abolida i l'Esclavatge era la religió predicada pel Pape màxim de totes les Rússies...

D'ací que l'intent hagi passat a categoria de fet real, en fruitar tan ufanosament. Com més reclos és té l'home, més desigs sent aquest de lliberació. Doneu- li la llibertat, i no en farà cabal. De la mateixa mane- ra que, en gaudir de salut excehent, és natural que ni se'n acudeixi reclamar-la, però que en sentir-nos acla- parats per una dolença no tenim altra dèria que la d'estar bons.

Si demanem Llibertat, doncs, és perquè no en tenim. I el mateix direm del Treball i de la Justícia. I per això és millor que, posats a tenir necessitat, la tinguem total. Serà l'espero que ens farà bellugar a cercar allò que inajornablement necessitem per viure. En el tema de la salut corporal a què abans ens refe- ríem, farem notar que si només sentim algun malestar de tant en tant, sense que aquest ens privés de rea- litzar els nostres quefers normals, seria molt fàcil que no correguéssim a cercar l'auxili facultatiu, que en canvi cuidarem a reclamar en cas de gravetat.

No defallim en l'adversitat, ans tinguem constància i perseverem. La lluita s'imposa —¿qui afirmarà el contrari?—, però sense defallir assolirem la fita co- bebada. No hi fa res que combatin el nostre intent. Que ens persegueixin. Ja hem vist que com més s'hi esbravin, més aferrissadament bregarem, puix que serà qüestió vital.

L'important és mantenir-se serè i sencer, amb el cervell net i els braços disposats a la feina.

F. SERRA-MONT

Per a la difusió de JUSTICIA SOCIAL??

El C. E. ha adreçat a tots els companys de la U. S. C. i als subscriptors de JUSTICIA SOCIAL la circular que segueix, la qual —a comptar pels resultats assolits fins ara— obté un gran èxit:

«Company: El primer dels nostres deures és el de fer una intensa propaganda, i cal valer-nos, per a fer-la, del nostre setmanari JUSTICIA SOCIAL.

Fins ara només el rebien els subscriptors, i cal fer-ne un gran tiratge per a portar-lo a tot arreu on sigui possible. És molt interessant que llegeixin JUSTICIA SOCIAL, precisament, els qui no siguin afiliats. Cal que es trobi a tots els cafès, bars, barberies, fondes i llocs de reunió i d'esbarjo de tot Catalunya; i cal portar el nostre setmanari a mans dels simpatitzants que puguin convertir-se, més endavant, en associats.

Per a aconseguir-ho augmentarem el tiratge tant com sigui possible, i, per als companys que subscriuguin quotes de «protectors», assenyalem el preu de 10 cèntims l'exemplar. I els exemplars que paguin els «protectors» seran distribuïts als llocs i a les mans de les persones que aquests «protectors» designin.

Ompliu l'adjunt butlletí, subscriu-vos com a «protectors» i dient les persones o llocs on vulgueu que els exemplars siguin tramesos. Una quota d'una pesseta mensual dona dret a dos exemplars. Si no voleu indicar les persones que hagin de rebre els exemplars, tindrem cura nosaltres mateixos de trametre'ls a llocs públics de reunió o a simpatitzants que coneguem.

Esperem la vostra subscripció. Hem d'advertir-vos, només, que cal que les quotes siguin pagades a la bresteta per tal de fer front a les despeses d'augment del tiratge.

Signeu «protector» de JUSTICIA SOCIAL en bé del Socialisme.

Per la Unió Socialista de Catalunya El Comitè Executiu.»

El butlletí —que també poden omplir els companys retallant-lo del periòdic— és el següent:

En..... que viu a..... carrer d..... n.º..... subscriu, com a "protector" de JUSTICIA SOCIAL, una quota de..... mensual (o per número), per tal que sigui repartit un exemplar a cada una de les persones següents:

Table with 3 columns: Noms, Població, Carrer i número

7 dies

Abans d'ahir s'escaigüé el dissetè aniversari de la mort d'Enric Prat de la Riba, primer president de la Mancomunitat de Catalunya. Els gestors de la Generalitat li van portar flors.

Val a dir que ho feien per a homenajar-lo, i que entre ells hi havia el ferm catalanista —i deixeble de Prat — senyor Duran i Ventosa,...

Un periodista anglès fou segrestat a Xina, i per alliberar-lo de- manaven 8.000 lliures esterlines. Després de laborioses negociacions, van rebaxar-ho fins a 3.400. Però no van anar més avall.

I pensar que si fos, per exemple, un redactor de Renovación els n'haurien donat un parell de rals...

El jove — i, ai las!, ja reaccionari — Brunet, posat a defensar coses, ara pretén que és ari, sense recordar-se del perfil jueu que tots li hem vist almenys en fotografia. Ho ha insinuat delicadament, tot atacant el Rosenberg.

Nosaltres coneixem un altre ari, molt popular al vaixell Uruguay: Lari Salvador. Ari, Brunet? Ari allà, home!

A la «Llanterna» de la «Veu de Catalunya» hom torna a parlar de les irregularitats posades en joc per les Esquerres en les eleccions del novembre del 1933 i del gener del 1934.

Un gran partit de classe

«I des d'ara ja podem assegurar a tots que la creació del Partit Socialista de Catalunya és un fet.» Així acabava un dels editorials de JUSTICIA SOCIAL.

No fa pas gaires setmanes publicàvem nosaltres un treball en el qual estimulàvem aquells partits de principis i tàctiques iguals al nostre a la integració de forces, i heus aquí una resposta afirmativa.

El Partit Català Proletari i la Unió Socialista de Catalunya es disposen a donar pas al futur Partit Socialista de Catalunya.

Heu imaginat l'enorme importància d'aquest fet? Si en altra cosa no, estem treballant, companys, en els fonaments de ciment armat d'un gran partit de classe; d'un partit de tipus europeu. D'un partit amb característiques categòricament definides.

Orientació revolucionària conscient. Vitalitat. Dinamisme. Capacitat constructiva. Conducta neta sense confusionsisme. Sinceritat davant les masses. Infatigable esperit de lluita. I per damunt de tot, integritat. Molta integritat i honestetat.

Aquestes són, a grans trets, les característiques que, de mans de la U. S. C. i del P. C. P., passaran al Partit Socialista de Catalunya.

Estem fermament convençuts, i amb nosaltres la Joventut Socialista de Catalunya, que el nostre futur partit esdevindrà el dispositiu de la confiança de les masses obreres i catalanistes que han recollit la valor de l'experiència del 6 d'octubre.

El Partit Socialista de Catalunya ha d'ésser, serà, el representant autòcton del proletariat català.

PASSAT PER LA CENSURA

¿De què parla, doncs, aquest crieat que tan profund se li veu el séc de l'esclau? ... La Gestora de Catalunya es re- uní dimarts a Caldes d'Estrac, però no hi eren tots. Mancava — se- gons la referència oficial — el ge- stor d'Assistència Social, doctor Raul Roviralta. Era a Alemanya — sempre segons aquelles referèn- cies — en viatge d'estudis de les

institucions sanitàries de caràcter benèfic d'aquell país. ¿Bé és prou optimista el jove doctor! Compta estar tant de temps a la Gestoria que fins va a estudiar a Alemanya, talment per obtenir-hi el Doctorat. A menys que sigui un pretext polític o de platxerí...

D'administració

Josep Vidal, de Reus, gir ... 10' Blai Magrinya, de Reus, gir ... 10' Ramir Vila, gir ... 15' USC. Sec. Arenys de Munt ... 6' Pujades, d'Alella ... 6'40 E. Moragues ... 25'60 Magi Puntí, de Corcó ... 52'

Necrològica

Gairebé no passa mes que els companys de la U. S. C. no so- freixin sensibles pèrdues. Aquesta vegada hem tingut la dissort de perdre per sempre més un vell ca- marada de la secció del Poble Nou; Josep Vilanova, i el company Pau xamé, de la mateixa secció, ha passat el dolor d'enterrar la seva mare política.

Tots dos enterraments, que tingueren caràcter civil, foren concor- reguts de bon nombre de companys: Acompanyem els familiars dels traspassats amb el nostre con- dol sincer.

Compren i llegiu

JUSTICIA SOCIAL cada setmana.

IMPRESSORS!! Teniu una de la vostra propaganda. Al vostre calendari: poseu-hi un Mensual Gegant. El veureu un any seguit, sempre en el seu lloc. No sera atrencat per a posar-n'hi d'altre.

ACADEMIA DE TALL I CONFECCIÓ Professora ROSA S. DE COMORERA SISTEMA NOU RÀPID I SENSILL S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps. Floresblanca, 101, PRINCIPAL, TERCERA BARCELONA

S'ha acabat la mendicitat

I s'ha acabat de l'única manera que s'acaben les co- ses a Espanya. Per decret. Ja no hi ha mendicitat. Els pobres han desaparegut com per art d'encanta- ment, que és també una de les arts més apreciades entre nosaltres. Ja podreu prendre el cafè tranquilment en les voravies dels cafès o en els cafès de les voravies, sense que els despellats torbin el procés digestiu de les persones honrades. Ja no tindreu ocasió de veure més aquells grups escultòrics vivents, amb tendències nudistes, que a la porta dels camps de futbol i de tots els espectacles de multituds, fan apel·lacions als senti- ments de fraternitat dels homes sensibles amb un drama- tisme tan homèric, una insistència tan fonogràfica i una continuïtat tan científica que fins agafen un caire d'espectacle.

riament el poble per assalt. I el poble s'espania. Es sulfurà, es revolucionà i s'amotinà. Deia mil pestes contra els forasters, contra l'eclipsi i contra l'alcalde, que no adoptava cap mesura energica. Alguns palets de riera saludaven els caps il·lustres dels il·lustres foras- ters. Les agressions augmentaren a mesura que s'apropa- va la data fatal.

I aleshores, l'alcalde, home previsor, viu, i dispost a sacrificar-se —això tampoc no ha canviat— pel benestar dels seus conciutadans, trobà una idea ge- nial. Idea genial que es transformà en un ban. En un ban que deia així: «Por orden del Ex. Sr. alcalde, ordeno y mando que mañana no habrá eclipse de sol. Y dejo a mi consideración, para cuando se hayan calmado las pasiones exacerbadas, señalar la fecha oportuna en que deberá celebrarse.»

Signat, rubricat i estampat d'acord amb els requi- sits del cas. No hem avançat gens. Estem encara en aquella èpo- ca. S'ha suspès la mendicitat. I com que s'ha suspès, ja no hi haurà misèria, ni miserables, ni misericòrdia. N'esteu segurs que s'ha acabat la mendicitat? Però si tot Espanya viu de mendicant! Però si a Espanya tothom para la mà!

S'ha acabat la mendicitat? Marcos Redondo cantaria a tot pulmó: «Se reía!»

FERROMA

COMPOSICIÓN A MÁQUINA LLUNA, 8 TELEFON 12849 BARCELONA

Fulletó de JUSTICIA SOCIAL N.º 2

Karl Marx i Friedrich Engels

Manifest del Partit Comunista

Traducció directa de l'alemany PER PAU CIRERA

nien a ésser, en la primera forma o en la segona, els punts de l'ordre social d'Europa.

Com ha canviat avui tot això! Precisament l'emig- ració europea ha possibilitat la colossal evolució de l'ag- ricultura nordamericana, la qual, gràcies a la seva concurrència fa trossellar els fonaments de la gran i la petita propietat rústica d'Europa. Al mateix temps, ha donat als Estats Units la possibilitat d'arribar a l'aprofitament de llurs copiosos recursos industrials, i per cert amb una tal tempesta i en una proporció tal, que dins de no gaire temps això posarà fi al monopoli industrial de l'Occident europeu. I aquestes dues circumstàncies repercuten també a Amèrica en un sentit revolucionari. La petita i mitjana propietats rús- tiques dels farmers que treballen per compte propi —i les quals són la base de tot l'ordre polític d'Amèrica—, s'acabaven cada vegada més dayant la competència de les grans explotacions agrícoles, mentre que, simultàniament, es van formant per primera vegada en els districtes industrials un nombreós proletariat al costat d'una fabulosa concentració de capitals.

no solament els monarques d'Europa, sinó també la Burgèsia, veien en la intervenció russa l'única salvació enfront del proletariat que aleshores començava a ado- nar-se de la seva força. El Tsar fou proclamat cap de la Reacció d'Europa. Avui, aquell es troba en el seu palau de Gatinxina en qualitat de presoner de la Revolució i Rússia constitueix l'avantguarda del moviment revolucionari d'Europa.

«La tasca del Manifest Comunista era la proclamació de la ruina imminent i ineludible de l'actual propietat burgesa. A Rússia, però, trobem la meitat més gran de la terra en propietat communal dels pagesos, costat per costat de l'organització capitalista que es desenvolupa febrosum, i de la propietat rústica burgesa que tot just està en vies de formació.

«Ara bé, cal preguntar-se: ¿La comunitat pagesa russa pot passar directament d'aquesta forma, en realitat ja molt degenerada, de la primitiva propietat communal de la terra, a una forma comunista superior de la propietat rústica, o bé cal que passi primer pel mateix procés de dissolució que es presenta en l'evolució històrica de l'Occident? «L'única resposta possible avui a aquesta pregunta és la següent: Si la Revolució russa esdevé el senyal d'una revolució obrera a l'Occident, de manera que totes dues es complementin reciprocament, l'actual propietat communal de Rússia pot servir de punt de partida per a un desmulla comunista.

Londres, 21 de gener del 1882.»

Devers la mateixa època va aparèixer a Ginebra una nova traducció polonesa: Manifest kommunistyczny.

A més a més, n'hi sortia una nova traducció danesa a la Socialdemokratisk Bibliotek, Kjöbenhavn 1885. És llàstima que no sigui completa del tot; hi han estat deixats de banda alguns punts que semblen haver presentat dificultats al traductor, i, altrament, hom hi remarca també en alguns llocs indicis de negligència, els quals resulten més desagradables encara quan hom veu, pel treball, que amb una mica més de cura el traductor hauria pogut fer una cosa excel·lent.

El mateix any, a base d'aquesta traducció francesa, hom en publicà una versió espanyola, primer en El Socialista, de Madrid, i després en forma d'opus- cle: Manifiesto del Partido Comunista, por Carlos Marx y F. Engels, Madrid, Administración de El So- cialista, Hernán Cortés, 8.

A títol de curiositat esmentaré també que en 1887 va ésser ofert a un editor de Constantinoble el manus- crit d'una traducció a l'armeni; el bon home, però, no es va veure amb cor per publicar res on figurés el nom de Marx, i li va semblar que valia més que el traductor en l'edició pel seu propi compte, però la proposició no fou acceptada.

Després d'haver-se reimprès diverses vegades a Londres, adés l'una, adés l'altra, les traduccions ameri- canes, més o menys inexactes, va aparèixer a l'últim una traducció autèntica l'any 1888. És deguda al meu amic Samuel Moore, i abans d'imprimir-la l'hem revisa- da tots dos plegats. El títol diu: Manifesto of the Com- munist Party, by Karl Marx and Frederick Engels. Authorized English Translation, edited and annotated by Frederick Engels. 1888. London. William Keyes, 185 Fleet St. E. C. Algunes de les notes que hi figuren, les he incorporades a la present edició (1).

El Manifest ha tingut una vida peculiar. Salutad amb entusiasme en el moment de la seva aparició, per l'avantguarda, aleshores nombrosa, del socialisme cien- tífic (com ho demostren les traduccions que hem es- mentat en el primer prefaç), aviat es va veure relegat a segon terme gràcies a la reacció iniciada amb el frac- cas dels treballadors de París el juny del 1848, i final- ment proselit i bandejat «oficialment», en virtut de la condemna dels comunistes de Colònia el novembre del 1852. Amb la desaparició de l'escena pública del mo- viment obrer iniciat en la Revolució de febrer, el Ma- nifest passà també a segon pla.

Quan la classe obrera d'Europa es va haver refet a bastament per a una nova embrançada contra el po-

(1) La primera versió catalana, deguda a E. Granier-Bar- rera i amb una introducció de M. Serra i Moret, ou editada en 1920, per «Les Edicions de l'Arc de Bara», de Barcelona. N. del T.

der de les classes dominants, sorgí l'Associació In- ternacional dels Treballadors. Aquesta associació te- nia per missió de fondre en un gran cos d'exèrcit tot l'obrerisme combatiu d'Europa i Amèrica. D'aquí ve que no li fos possible de partir dels principis exposats en el Manifest. Li calgué tenir un programa que no tanqués la porta a les Trade Unions angleses, als proudhonians francesos, belgues, italians i espanyols i als lassallians alemanys (1). Aquest programa —és a dir, les bases per als estatuts de la Internacional— va ésser redactat per Marx, amb una mestria reconeguda àdhuc per Bakunin i els anarquistes. Per a la victò- ria definitiva dels postulats sustentats en el Manifest, Marx es refiava únicament i exclusivament del perfec- cionament intel·lectual de la classe obrera el qual ha- via d'ésser necessàriament una resultant de l'acció conjunta i de la discussió. Els esdeveniments i vicissi- tuds de la lluita contra el capital —les derrotes, més sar als lluitadors la insuficiència de llurs panceses acen- catura que no pas els èxits— no podrien deixar de pale- tuals i de fer més assequible a llurs cervells un examen aprofundit de les veritables condicions de l'emancipa- ció dels treballadors. I Marx tenia raó. La classe obrera del 1874, quan la dissolució de la Internacio- nal, era molt diferent de com havia estat la del 1864, llavors de la seva fundació. El proudhonisme dels països llatins i el lassallisme específicament germà- nic eren a les acaballes, i les aleshores ultraconserva- dores Trade Unions angleses i tot s'anaven acostant a aquell moment en què, en 1887, el president de llur Congrés de Swansea pogué dir en nom d'elles: «El Socialisme continental ja ha deixat d'ésser un espan- tall per a nosaltres». Però ja en 1887 el Socialisme con- tinentals es reduïa gairebé a la teoria proclamada en el Manifest. Heus aquí perquè, fins a un cert punt, la història del Manifest reflecteix la història del movi-

(1) Davant nostre, Lassalle es va declarar sempre eviden- tement decidit de Marx, i com a tal es mantingué, identi- ficant-se amb ell. Però, en el terreny del Manifest, Ben altrament d'aquells parti- darians seus que no anaren més enllà de la seva proplecció de cooperatives de producció amb crèdit de l'Estat i que dividien tota la classe obrera en subvencionats i no subvencionats pel l'Estat.